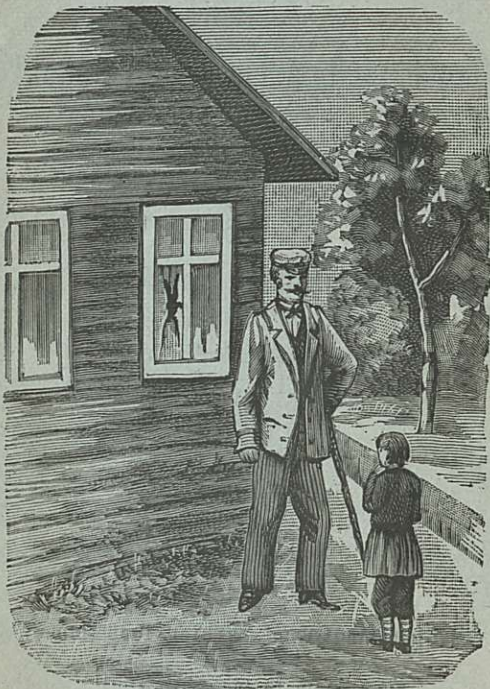

Pieni Aarre=aitta.

Opettavaisia kertomuksia lapsille.

I

Sortavalan Gwanf. Seuran kustantama.

Sortavalan kirjapainossa, 1894.

Pieni Aarre=aitta.

Opettavaisia kertomuksia lapsille

I

Särkynyt akkunaaruutu.

Suomentanut

Shm.

Sortavalan Evankelisen Seuran kustannuksella.

Sortavalan firjapainosja, 1894.

Gärknytt akkumarmittu.

Hän antaa toimellisten hywin käydä.
(San. 2, 7).

Kenpä ei sydämeästänsä sallisi, että poikaset, ah-
keran työn tehnyään, etsivät wirtistystä hauskoissa
leikeissä? Warmaanin jokinain hymärtäväinen
lasten ystävä toiwoo kaikkien tulewan erään suu-
ren kuminkaan kaltaiseksi, joka ei laisinkaan epäillyt
wälistä pistänyttä lasten tupaan ja siellä nuoren
joukkonsa kera yhtyä pieneen mylläkkään. Kun mi-
nulla nytfin on ilo siitä, että lapset rattoisasti kes-
kenään leikitsewät, niin tahdon minä teille, rakkaat
lapsukaiset, kertoa hiukan kahdesta leikittelewästä po-
jasta. Usea teistä, jotka elätte kylissä tahi pienissä
kaupungeissa, on warmaanin jo usein toiwonut
saada kerrankin nähdä suuren kaupungin tahi toi-
wonut saada vielä sellaisessa asuatin. Mutta minä
luulen, että useimmat teistä haluaisiawat piankin pa-
lata täläisin yksinäiseen asuinpaikkaan, sillä siellä teillä

on kauneita ja tilavia leikkipaikkoja, te pääsette, jos haluatte raittiisen ilmaan, pian vapaasen luontoon ja saatatte warjoisten metsäin wehreillä matoilla sydämen kylältä juoksennella ja ryhdyä kaikellaisiin leikkeihin. Mutta suurissa kaupungeissa ovat vapaat paikat, joissa leikkiä saa, harvinaisia, ja kun tahdotaan wirvoittautua Jumalan ihanassa luonnossa, täytyy sitä usein kalliisti ostaa; sillä ensin saa kulkea puolen tuntia, jopa usein kauvemmin, ennenkuin huoneriivit ovat takananne ja pääsette rauhaan ihmisten melusta, waunujen jyrrinästä tai saatatte suurimman Ruminkaan puutarhasa, wapaina katujen pölystä, huwitella.

„Mutta“, kysytte jo warmaankin, „mihin jäivät ne kaikki poikaa, joista lupasit äskén jotakin kertoa, ja miksi tämä pitkä esipuhe?“

Kärjivällisyyttä waan, nyt ryhdyin heti niistä pojista puhumaan, ja te huomaattekin todeksi, miksi sanoin lapsille olewan epämuikawaa leikkiä suurissa kaupungeissa.

Nuo molemmat pojat, näette, asuiwat maailman suurimmassa kaupungissa, jonka asukasluku on yli neljän miljoonan. Huomannette kaikei jo minun puhuvan Lontoosta. He kuljettivat muuta-

mana päivänä huvihsensa hausalla tavalla nuoria
 woinia wirkistääkseen; he walitsiivat hiljaisen asun-
 tonsa läheisyydessä erään joksseenkin wapaan ja tila-
 wan paikan itselleen. Sellaisia löytyy suuressa
 Lontoossa montakin, mutta kaikkia ympäröitsivät
 rakennukset joka taholta, wieläpä useimmiten komeat
 rakennukset, jotka kuuluvat warsin ylhäisille, jotka
 juuri sinne ovat asuntonsa rakentaneet saadaakseen
 raitista ilmaa hengittää keskellä Lontootakin, ja hil-
 jaisuudessa sekä yksinäisyydessä asua meluawasta
 katurähinästä. Pojat eivät olleet kyllin wiisaita
 leikkiään walitessa, sillä se oli kivien wiskaamista,
 eikä ainoastaan elottomaan maaliin, vaan toisiinsa,
 ja te myönnätte minun olewan oikeassa kun sanon,
 että tämä on vaarallinen, moitittawa leikki. Eikä
 se onnettomuudetta päättynytkään. Tojin ei tällä
 fertaa kumpikaan wiskannut toistansa silmään tahi
 tehnyt louea päähän, joten kuitenkin usein tapah-
 tuu suureksi wahingoksi haavoitetulle sekä suruksi
 vanhemmille. Niin ei nyt käynyt, vaan pirahdi
 kiwi, ei kumppanin hartijaan, vaan suureen affu-
 naan eräässä niistä taloista, jotka olivat tuon neli-
 kulmaisen paikan ympärillä.

„Hannu, juokse jukkelaan! Miksi et juokse. sinä pöllöpää? Täytyyhkö poliisin sinua ajaa?“ Niin huusi toinen poika kumppanillensa, joka onnettomuudeksi sattui nalkaamaan tuohon kalliiseen, hienosti tahottuun affunaruutuun. Hän kuitenkkin jäi paikoilleen seisomaan eikä hiewahthanut siitä sittentään, waikka kumppaninsa tarttui hänen käsiwarteensa ja tahtoi wiedä hänet mukanaan, huutaen: „Kun isäsi nyt täytyy maksaa tämä affunaruutu, on sinulla tietysti odotettavana oikein tuores jelsäsauna.“

„Ei tee mitään, Tuomo, anna minun waan olla!“ wastasi Hannu ja lähti wakain askelin tuon ylhäisen miehen asuntoon, jota oli wahingoittanut. Päättäväisästi hän joitti kelloa. Owea tuli awaamaan palwelija, jolta poika kysyi wapisevin äänin: „Onko huoneen herra kotona?“ „Kyllä!“ wastasi palwelija. „Koska hän on saapuvilla, ilmoittakaa minun haluawan tavata häntä.“

„Se ei käy päinsä“, wastasi palwelija, „ilmoita minulle, poikaseni, asiaasi tärkeys, niin tahdon täsmälleen sen herralleni kertoa.“

„Kiitoksia, hyvä herra“, lausui Hannu, „mutta minun täytyy itseni herraa puhutella.“

Pojan ystävällisyys ja kestävyys pyynnössään vaikuttivat niin mahtavasti palvelijaan, että hän viimeinkin päätti ilmoittaa tuon pojan isännälleen ja siten häiritä häntä sopimattomalla käynnillä. Niin meni hän herransa luo, sanoen: „suokaa minulle nöyryimmästi anteeksi, jos rohkenen tuoda luoksenne erään köyhän pojan, mutta en mitenkään saa selville hänen asiaansa enkä pääse erilleen hänestä.“

„Tuo hänet tänne!“ sanoi herra.

Warfin hämmästyneenä seisoi poika, joka ei koskaan ennen ollut käynyt niin ylhäisessä asunnossa, nyt tuon rikkaan herran edessä hänen vastaanottohuoneessaan; mutta tefonsa johtui hänelle mieleen, hän tointui jälleen ja sanoi ujoستهlematta:

„Olen warfin mielipahoillani, hyvä herra, kun wiskafin kiwellä affunanne rikki. Sääni on nykyään työttömänä eikä kykene teille wahinkoa palkitsemaan, waan jos suvaitsette osoittaa minulle suurta hyvyyttä ottamalla vastaan matkukki iltamaruudesta vähä kerrallaan, toiwon vähitellen woiwani wahingon fuorittaa.“

Näin puhuessaan weti köyhä poikaraukka taskustaan 20 penniä ja laski ne wawistuksella kamarin hienotekoiselle pöydälle.

„Mitä puhut, poika, se on oikein ja rehellisesti. Mutta kuinka voin olla vakuutettu siitä, että sinä lupauksesi myös täytät?“ vastasi herra Tähtinen, kartanon omistaja. „Tiedäthän, että olen oikeutettu sinut niin kauvaksi aikaa vangitsemaan, kuin kaikki on maksettu?“

„Kyllä sen tiedän, hyvä herra, mutta rukoilen nöyrästi, älkää antako minua poliisin huostaan, sillä se murtaisi sydämen rakkaalta äidiltäni.“

Herra Tähtinen kääntyi poikaan päin, joka tynnyksilmin ja sangen murheellisena seisoi hänen edessään. Sitte hän sanoi: „Minua sangen suuresti ilahduttaa, että niin sydämellisesti ajattelet äitiäsi ja haluat jättää häneltä kaiken murheen. Sen vuoksi minäkin tahdon sinuun luottaa toivoen, että rehellisesti maksat.“

„Minä kiitän teitä, hyvä herra, suuresti kiitän minä teitä!“

„Mutta milloin saan odottaa sinun taas tulewan minulle jotakin suorittamaan velastasi? Sillä se, mitä olet antanut, on yhtä tyhjän kanssa. Särkemäsi kokinainen ja kaltainen ruutu maksaa paljoa enemmän!“

„Wiikon kuluttua tahdon luwallanne takaisin tulla lyhentämään welkaani.“

„Niin oikein, poikani; sanottuun aikaan tahdon pyysyä kotona sinua odottamassa.“

Nöyrillä kumarruksilla poistui Hannu ylhäisen herran luota. — Lupauksensa mukaan palasi hän wiikon perästä määrättyyn aikaan, ja palvelija oli jo ennakolta saanut käskyn tuoda hänet taas vastaanottohuoneeseen.

Klosta loistawin filmin lähenikin nyt Hannu herra Tähtistä ja janoi: „tässä olisi 3 marffaa 20 penniä!“

„Sellaiselle nuihalle, kuin sinä olet“, vastasi herra, „on tämä rahajumma jo juurikin wiikossa kotoonhaalituksi. Toiwon waan ansainneesi sen rehelligellä tavalla.“

Silmänräpäyksellä lewisi puna tuon siivon pojan ylewille kasvoille, sillä jo pelkkä ajatus, että hänen rehelligyyttään epäiltiin, harmitti häntä katkerasti.

„Joka ainoan näistä pennistä, paitse muutama äitini antamaa, olen rehelligesti ansainnut“, janoi Hannu wafawalla äänellä. „Olen jokaisena wapaana silmänräpäyksenä tointa etsinyt; kun joku

herra teki ostokjiansa makasiinissa, pidin minä hänen hevostaan; toisille toimitin pieniä ostokjia, ja fiten kokojin tämän summan wähitellen."

Herra Tähtinen naurvi ja katsoi suopeasti rehelliseen, puhdasshydämiiseen poikaan. „Sano nyt minulle myös tarffaan nimesi ja missä asut“, puhui hän vielä Hannulle.

„Jos suvaitsette, kirjoitan sen teille muistiin paperille. Olen tuonut hiukan paperia mukaani, johon te summan kirjoittaisitte, minkä milloinkin welastani suoritan. Muutamissa wiikoissa toiwon woiwani sen loppuun suorittaa, sillä kaikella tapaa puuhaan päästä johonkin toimipaikkaan edes juoksupojaksi."

„Osaat siis kirjoittaa? Käyttkö myöskin koulua?"

„Kyllä, herra, minä käyn täällä lähellä wapaakouluksa."

Herra Tähtinen antoi Hannulle kynän, jolla hän kirjoitti oman nimensä sekä kadun nimen ja numeron paperille.

„Sinä, pieni mies, kirjoitat warsin säännöllisesti“, sanoi hän; „ajattelen, että voisit päästä parempaanfin toimeen, kuin waan juoksupojaksi. Osaatkos laskeain?"

Hannu vastasi empimättä kaiikkiin hänelle tehtyihin kysymyksiin, mitä oli oppinut, niin että herra Tähtinen oli häneen warsin tyytyväinen ja lopetti kysymyksellä: „Milloin luulet nyt woivasi minulle jälleen rahaa tuoda?“

„Jos elän ja terveenä olen, wiikon perästä.“

„Oikein, poikani, että sanot: jos elän ja terveenä olen, sillä terveys ja elämä ovat Jumalan lahjat, jotka eivät ole omassa wallassamme.“

Niin kului taas wiikko ja Hannu oli jälleen herra Tähtisen luona, mutta tällä kertaa alla päin, pahoilla mielin. Surullisin katsein sanoi hän: „Olen pahoillani, hyvä herra, en ole ollut onnellinen ja saatan nyt suorittaa ainoastaan tämän mittättömän määrän. Minä wakuutan teille, että missä waan kullonkin olen woinut, olen palvelusta pyhtänyt. Mutta minulla waan ei ole sitenkään enempää, kuin nämä kolmekymmentä penniä.“

„Niin oikein, minä uskon sinua, Hannu, ja olen rehelliseen hankkeeseji tälleenkin tyytyväinen; ehkäpä toiste paremmin onnistuit. Nyt olet minulle jo suorittanut kokonaista 3 marffaa 70 penniä; sehän onkin aluksi jo jotakin.“

Lohduttavasti hymyillen päästi hän luotaan murheellisen Hannun. Suurella mieltymyksellä katsele herra Tähtinen Hannun suoraa ja jaloa käytöstä, ja hellällä waarinotolla hän tarkasteli pientä welallistaan. Hänen sydämessään heräsi halu ottaa tuo awomielinen, lahjakas poika luokseen ja Sumalan avulla tehdä hänestä jotakin kunnollista. Muutamain päivän kuluttua, kun päätti Hannun olevan poisja fotoa, meni hän tapaamaan hänen vanhempiaan. Hän kertoi heille, mikä tapaus hänet oli saattanut Hannun tuttavuuteen, ja nyt hän tuli itse tulla tekseen wakuutetuksi siitä, onko poika hywä vanhemmilleen.

„Kyllä, hywä herra“, janoi äiti khynele silmin, „hän on aina ollut sangen kuuliainen lapsi ja on alati kunniallisella ja rehellisellä tawalla toiminut.“

„Hän on kelpo poika“, lisäsi isä, „ja minä ylpeilenkin hänestä, kuin olisi hän prinsssi!“

„Voisittekohan kuitenkkin suostua luopumaan teidän raffaasta pojastanne?“ janoi herra Tähtinen; „olen mietiskellyt, kuinka hänelle voisjin walmistaa hyvän tulewaisuuden.“

„Jos se waan saattaa olla hänen onneksien, niin mielellämme hänet päästämme!“ sanoivat vanhemmat wastaukseksi.

„Hyvä, tässä on teille 50 marffaa, ostakaa hänelle sillä rahalla uusi puku ja tuokaa hänet sitte huomisesta wiikon perästä minun luokseni. Sitte tahdon teille lähemmin kertoa, mitä olen poikanne hywäksi tuumiskellut.“

Vanhemmat tunsiwat itsensä tästä warsin onnellisiksi, eivätkä hyenneet siinä onnessansa tuota hyvää herraa edes sanoin kiittämäänsä, waikka hän tahtoi ryhtyä heidän Hannustaan jotakin erittäin oiwaan saamaan. Myöskin nuo 8 päivää kuluiwat Hannulta, mutta ei surussa eikä murheessa, siitä ettei hän wellaansa woinut lyhentää, waan hauskassa odotuksessa siitä, mitä tuo rikas herra aikoi hänen kanssansa tehdä.

Määrättynä hetkenä astui sitte poikainen uudessa puvussaan huoneeseen, johon neljä wiikkoa sitte pelolla ja warwistuksella oli hiipinyt. Hänen olonsa ja muotonsa oli tässä lyhyessä ajassa sangen suuresti muuttunut; ainoastaan tuo entinen totuuden pohja oli vielä nytkin jäljellä hänen sydämessään. Mitä hän äidistään kotona ja mitä koulussa oli Sumalan sanaa oppinut, sen hän kätki pieneen hywään sydämeensä; se oli hänelle antanut voimaa ja rohkeutta tuossa onnettomassa tiwen=heitossaan

totuuden ja oikeuden tietä noudattamaan ja astumaan, waikkakin se oli tuskallista. Se warjeli häntä nytkin, jännitetyin mielin astuessaan tuohon kauniin kamariin, warjeli pöyhkeästä ja itserakkaasta mietiskelystä ja pysytti hänet oikeassa tyytyväisyydessä ja rauhallisella mielialalla.

Siitä päivästä saakka piti herra Tähtinen Hannun luonaan, lähetti hänet siwistystä saamaan hywään kouluun ja piti hänestä kaikin tavoin huolta kuin omasta pojastaan.

Niin piti tuon särjetyn affunaruudun Jumalan kädessä muuttuman keinoksi kaswattamaan tuosta rehelliästä, Jumalaa pelkäävästä ja lahjakaasta pojasta jotakin oikein kunnollista ja hywää.

Mutta jos nyt te, rakkaat nuoret ystäväni, kysytte, mitä Hannustamme myöhemmin tuli, niin täytyy minun wastata: Sitä minä en tiedä, wieläpä jiiitäkin ylfinfertaisesta syystä, että tämä kertomus, joka myös on toji, on tapahtunut waista äskettäin ja tuo rakas poika jiiis wielä nytkin käy koulua ja oppii ahkeraan. Mutta yhdestä me voimme olla wakuutetut: tuo hywä herra, joka

niin raffaasti otti vastaan rehellisen nuorukaisen, hän hänestä myös huolen pitää ja hänen tulevaisuuttansa tarffuudella walwoo. Mutta vielä enemmän tulee sitä Jumala tekemään; Häntäpä Hannumme rakastaa ja Hänen kunnioituksensa tähden hän ei petosta tahtonut tehdä eikä tahtonut ansaittua rangaisuusta paeta, Tämä hurstas Isä walwoo hänen sydämessänsä; Hän tulee hänessä alkamansa hyvän työn Pyhän Henkensä voimalla tähdentämään ja hänen sekä meidän suhteen, Hänen tietään waeltaessamme, toteuttamaan sanansa:

Herra antaa toimellisten hywin käydä.

Mun Herrani kallis on aarteeni,
 Mun suloisin perintö-osi,
 Siit' on mun riemuni juuri.
 Oh kaunein laikist' on arpani,
 Mun wälkkyypä kunniafruumuni
 Silmiini kirkkaasti juuri!

Hywyhtäs, Herra, mä kiitän ain',
 Ett' ilmoitit mulle jä neuwon tain,
 Soit armoji rukoilewalle.
 Myös yöllä kun tuntoni ahdistaa,

Sun sanasi sieluan' wirwoittaa,
 Kun nöyryyni witsasi alle.

Mun mielessän' aina on Herrani,
 Hän suojaansa sulki mun sieluni
 Ja waarat päältäni torjuu;
 Ei luowu hän luotani milloinkaan,
 Waan seisoo puolestani ainiaan,
 Sentähden tiellä en horju.

SiiS mieleni ainian iloitsee
 Ja henkeni Herrassa riemuitsee,
 Hän sielun surmasta säästää;
 Ei anna hän hurstkahan hukkua,
 Ei sieluni kuolohon joutua,
 Waan hukkumasta sen päästää.

Sä, Herra, mun johdatat taiwaaseen,
 Suot siell' iankaikkisen autuuden
 Sun kaswos kirffaudessa;
 Ah, siell' on mun krunnuni kallihin,
 Mun perintö-osani suloihin,
 Menossa riemullisessa!

Sortawalan Ewankelisella Seuralla on varastoja ja saadaan tilata:

Koululasten wirsikirja, helppohintainen ja käytännöllinen nuottiwirsikirja. Hinta kansissa ainoastaan 30 p. Joka tilaa 50, saa 10 kpl. ilmaiseksi.

Kristillinen kaswatusoppi, kirj. Ch. S. Zeller. Hinta 2 m. Joka tilaa 7, saa yhden kappaleen ilmaiseksi.

Lehtikirjasia, useamman laatuista, useat kuvalla varustettuja. Hinta 3 p. 2 kpl. tahi 1 m. 100 k.

Hartaus y. m. kirjasia.

25 opettawaista kuvaa kotelossa,
hintaa 30 penniä.

Lasten kirjasia.

„Pientä aarre-aittaa, opettawaisia kertomuksia lapsille“, on ilmestynyt: I Särkynyt alttariruutu; II Kirkko wuoressa, III Raastetut tukkasen ja IV Ruorma-ajuri ja hänen hevosensa. Raikki wihot kuvalla varustetut. Hinta 10 p.

Hinta 10 p.